

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferneckého a Mgr. Aleše Sabola ve věci

žalobce: **Ing. Jiří H.**
bytem xxx

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

za účasti: **Mgr. Jan J.**
bytem xxx

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2018, č. j. MV-144251-19/ODK-2017,

takto:

- I.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2018, č. j. MV-144251-19/ODK-2017, a rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 19. 1. 2018, sp. zn S-MHMP 1928550/2017, č. j. MHMP 107285/2018, **se zrušují** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým bylo v souladu s § 16 a § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „**InfZ**“), ve spojení s § 178 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „**správní řád**“), rozhodnuto o odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále též „**povinný subjekt**“ nebo „**MHMP**“) ze dne 19. 1. 2018, sp. zn. S-MHMP 1928550/2017, č. j. MHMP 107285/2018 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“), jímž byla odmítnuta část žádosti žalobce o informace ze dne 27. 10. 2017 (dále jen „**žádost o informace**“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím povinný subjekt podle § 15 odst. 1 InfZ ve spojení s § 8a InfZ a § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 101/2000 Sb.**“) odmítl žalobci poskytnout v rozsahu bodu 4. žádosti o informace „*přehled odměn (měsíc udělení odměny, odůvodnění odměny, příjemce odměny) udělených Ing. Ireně O., ředitelce MHMP a Mgr. Janu J. po dobu vymáhání nákladů řízení a úroků z prodlení v případě řízení vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 11 A 166/2012, čili za období od 7/2015 do 7/2017 včetně.*“
3. Ve vztahu k bodu 4. žádosti o informace přitom povinný subjekt rozhodoval již podruhé, neboť jeho první rozhodnutí o odmítnutí žádosti ze dne 10. 11. 2017, č. j. MHMP 1775526/2017 (dále též „**rozhodnutí ze dne 10. 11. 2017**“) žalovaný zrušil rozhodnutím ze dne 27. 12. 2017, č. j. MV-144251-5/ODK-2017 (dále též „**rozhodnutí o odvolání ze dne 27. 12. 2017**“) a věc vrátil povinnému subjektu k dalšímu řízení s tím, aby poskytl žalobci prostor k vyjádření se k účelu jeho žádosti a aby precizoval svou úvahu o jeho šikanózním jednání. Povinný subjekt následně vyzval žalobce k doplnění žádosti a poté vydal prvostupňové rozhodnutí, proti němuž žalobce opět podal odvolání.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

4. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve shrnul předchozí průběh správního řízení, sumarizoval závěry vyslovené v prvostupňovém rozhodnutí a vyčetl rovněž odvolací námitky žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí (str. 2 – 6).
5. Posléze se žalovaný k odvolací námitce žalobce velmi zevrubně zabýval provedením testu proporcionality ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16 (dále jen „**nález o platech**“), podle něhož bylo možné prolomit ochranu osobnosti ve prospěch práva na informace jen výjimečně, byly-li kumulativně splněny jím stanovené následující podmínky: a) účelem vyžádání informace bylo přispět k diskuzi o věcech veřejného zájmu, b) informace samotná se týkala veřejného zájmu, c) žadatel o informaci plnil úkoly či posláním dozoru veřejnosti či rolí tzv. společenského hlídacího psa, a d) informace existovala a byla dostupná. Jestliže tedy žalobce v odvolání opakovaně namítal důkaz zápisem z kontroly kontrolního výboru sp. zn. ZK Pha 95/2015, podle kterého měly být informace o odměnách pro vedoucí zaměstnance poskytovány, žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí uvedl, že tento stav platil před vyhlášením nálezu o platech. Ten se však stal poté závazným pro všechny orgány i osoby, když obecnou závaznost nálezů Ústavního soudu potvrdil i žalovaný odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2007, č. j. 1 Afs 125/2006 - 63, resp. obecnou závaznost nálezů o platech potvrdil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2018, č. j. 9 As 399/2017 - 38. Měl-li tak právní názor vyjádřený v nálezu o platech precedenční charakter, byl také obecně závazný při řešení typově shodných případů, což odpovídá principu rovnosti v právech a principu předvídatelnosti rozhodování orgánů veřejné moci.
6. K námitce, v níž žalobce kritizoval v relaci k účelu vyžádání informace, jímž mělo být podle prováděného testu přiměřenosti přispět k diskuzi o věcech veřejného zájmu, povinný subjekt za neúplné posouzení žádosti o informace, žalovaný konstatoval, že ani v odvolání citované formulace žalobce ke smyslu podané žádosti o informace dostatečně nedokládaly tvrzenou potřebnost znalosti informace o výši a důvodu udělení odměny dotčeným zaměstnancům povinného subjektu pro diskuzi ve věci veřejného zájmu, především pak hospodaření s veřejnými prostředky. Žalobce vycházel totiž z předpokladu, že povinný subjekt, přestože dlužil finanční prostředky na

nezaplacených nákladech soudního řízení, udělil odměny úředníkům, kteří chybovali. Tak však činil jen tím, že k žádosti o informace pouze uvedl seznam konkrétních řízení o pokutách udělených povinnému subjektu Úřadem pro ochranu osobních údajů. Z těch přitom nevyplývala spojitost mezi žalobcem tvrzenou chybovostí zaměstnanců povinného subjektu, odměnami konkrétních úředníků a dluhu hlavního města Prahy, aby mohl být jeho požadavek na poskytnutí informací o odměnách dotčených zaměstnanců povinného subjektu shledán legitimním. Žalobce svůj požadavek na předmětnou informaci o odměnách nijak racionálně nepodložil a adekvátně nezdůvodnil tak, aby intenzita a závažnost zásahu do ochrany soukromí zveřejněním odměn mohla být dorovnána přínosem takto získané informace povahy zásadního vkladu pro veřejnou diskuzi. Žalovanému přitom nebylo zřejmé, v čem žalobce spatřoval chybné jednání předmětných zaměstnanců povinného subjektu, zdali ve špatném výkonu agendy neoprávněným zveřejňováním osobních údajů, nebo že hlavní město Praha nezaplatilo žalobci včas náklady soudního řízení ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 11 A 166/2012. Žalobce neuvedl ani jakékoliv indicie pro podezření, že by jmenovaní zaměstnanci povinného subjektu obdrželi ve vymezeném časovém období, tj. i v čase, kdy již byl dluh hlavního města Prahy vůči žalobci splacen, nepřiměřeně vysoké odměny. Žalovaný nerozuměl tomu, proč žalobci nepostačovala např. jen souhrnná informace o objemu prostředků vyplacených na mimořádných odměnách zaměstnancům povinného subjektu, která by byla dobrým základem pro uskutečnění veřejné debaty na žalobcem zamýšlené téma. Za takové situace nemohlo být tedy podle závěru žalovaného přiměřeně prolamovat ochranu soukromí konkrétních zaměstnanců povinného subjektu, když podezření žalobce o odpovědnosti právě těchto osob za vznik dluhu hlavního města Prahy nebylo z jeho strany prokázáno. Navíc žalovaný v napadeném rozhodnutí popsal, jak došlo ke zpoždění v zaplacení náhrady nákladů soudního řízení, když prodlevu s odkazem na známost této skutečnosti z jeho úřední činnosti ve věci jiné žádosti žalobce o informace ze dne 13. 8. 2015 zapříčinil soud, jenž k žádosti povinného subjektu v této jiné věci vyznačil doložku nabytí právní moci až po urgenci povinného subjektu. Bezprostředně poté povinný subjekt žalobci náhradu nákladů řízení uhradil.

7. Žalovaný se identifikoval rovněž se závěrem povinného subjektu o tom, že v projednávané věci nebyla splněna ani podmínka, že by se předmětná informace týkala veřejného zájmu. Žalovaný konstatoval, že ke splnění takové podmínky musela být logická spojitost mezi poskytovanou informací o odměnách na straně jedné a veřejným zájmem sledovaným žádostí o informace na straně druhé. Žalobce však v řízení dostatečně nedoložil jím tvrzenou potřebnost znalosti požadované informace o výši a důvodu udělení odměny dotčeným zaměstnancům povinného subjektu pro diskuzi ve veřejném zájmu, čili nevysvětlil propojení odměňování konkrétních úředníků, jejich chybného postupu a dluhu hlavního města Prahy. Navíc žalovaný upozornil na to, že žalobce svůj informační požadavek nevztahoval jen k roku 2015, kdy byl tento dluh z jeho strany vymáhán.
8. Podle názoru žalovaného povinný subjekt prověřil odpovídajícím a dostatečným způsobem rovněž splnění podmínky, že žalobce plnil úkoly či poslání dozoru veřejnosti, či roli tzv. společenského hlídacího psa. Zatímco podle žalovaného do první skupiny těchto žadatelů o informace patřili novináři a různé nevládní organizace zabývající se veřejnou kontrolou veřejné správy, do druhé skupiny žalovaný zařadil ty žadatele o informace, kteří provozují své vlastní internetové stránky či blogy a dovolávají se postavení společenského hlídacího psa, čili fungují prostřednictvím podobných aktivit jako novináři. Proto bylo nutné v projednávaném případě vyhodnotit, zdali činnost žalobce vykazovala znaky alespoň obsahově srovnatelné s činností tisku či nevládních organizací, typicky prohlédnutím internetových stránek a jejich zhodnocením. Za takové aktivity však nebylo možno označovat provozování takových internetových stránek, na nichž se odehrávala jen „*nevěcná kritika činnosti veřejné správy bez jakékoliv objektivní podoby*“. Ačkoliv žalobce výslovně potvrdil úmysl využít informace ke kontrole výkonu veřejné správy, povinný subjekt v řízení

náležitě vlastní činností prověřil rešerší internetových stránek zadáváním klíčových slov obsahujících jméno žalobce do vyhledavače *Google*, nicméně se nedobral žádného článku, blogu, internetové diskuze či internetové stránky, která by se za účasti žalobce zabývala informacemi o platech a odměnách úředníků.

9. Žalovaný připomněl i konstatování povinného subjektu o tom, že žádost o informace vykazovala znaky zneužití práva, neboť žalobce již prokazatelně disponoval informacemi o výši, datu a důvodu vyplacení veřejných prostředků z rozpočtu hlavního města Prahy dotčeným zaměstnancům povinného subjektu v roce 2015. Tyto informace totiž povinný subjekt žalobci poskytl v návaznosti na předchozí překonanou judikaturu v reakci na jeho žádost o poskytnutí informací ze dne 24. 4. 2016. Žalobce tak již ony relevantní informace o odměnách dotčených zaměstnanců povinného subjektu za rok 2015, kdy došlo k jím kritizované exekuci vůči povinnému subjektu, měl. Žalovaný přitom zároveň upozornil na to, že přestože žalobce tyto informace již měl, nebylo možno z internetových zdrojů jakkoliv ověřit, jak žalobce využil takto získané informace na poli veřejné kontroly hospodaření povinného subjektu. V projednávané věci tak nebylo lze očekávat, že by tak žalobce činil ohledně nyní požadovaných informací do budoucna. Žalovaný proto v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce neuvedl dostatek relevantních argumentů, proč by mu mělo být přiznáno postavení společenského hlídačského psa.
10. Další odvolací námitce, v níž žalobce brojil proti tomu, že mu byla povinným subjektem v řízení stanovena nepřiměřeně krátká (pětidenní) lhůta k doplnění žádosti o informace, když InfZ podle žalobce stanovoval vůči žadateli o informace několikanásobně delší lhůty (30 dní), žalovaný nepřisvědčil, když uvedl, že InfZ žádnou lhůtu pro vyjádření žalobce nestanovil, protože se nejednalo o výzvu k doplnění žádosti o informace ve smyslu § 14 odst. 5 písm. a) a b) InfZ, nýbrž o výzvu, kterou bylo lze právně opřít o základní zásady činnosti správních orgánů obsažené v § 4 odst. 3 a 4 správního řádu. Žalobci jako žadateli o informace tak musela být v řízení dána možnost hájit svůj oprávněný zájem na získání požadované informace. V projednávané věci nebylo možno ani podpořit názor žalobce, že v řízení podle InfZ bylo třeba aplikovat lhůty platné pro řízení před Ústavním soudem ve smyslu zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný konečně dal sice žalobci za pravdu v jeho námitce, týkající se nedodržení lhůty pro poskytnutí informace ze strany povinného subjektu, nicméně zároveň uvedl, že se jednalo o lhůtu pořádkovou, takže povinný subjekt mohl žádost o informace vyřídit i po jejím uplynutí, učinil-li tak z věcného hlediska řádně.

III. Obsah žaloby

11. Žalobce nejprve v obecné rovině namítl, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech na informace, protože žalovaný nesprávně pochopil, vyložil a aplikoval zákon, v projednávané věci postupoval nesprávně a vyslovil nesprávné právní závěry. Napadené rozhodnutí tak podle jeho názoru bylo nezákonné.
12. Na několika místech žaloby se pak žalobce dovolával nepřezkoumatelnosti jak prvostupňového, tak napadeného rozhodnutí, neboť povinný subjekt podle něj postupoval zcela „*nepředvídatě*“, a nevypořádal všechny odvolací námitky žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí, resp. se v napadeném rozhodnutí nevypořádal s „*konkrétními důvody, proč považoval prvoinstanční rozhodnutí za nezákonné*“.
13. Nesprávnost napadeného rozhodnutí žalobce spatřoval především v posouzení střetu práva na informace a práva na ochranu osobních údajů dotčených zaměstnanců povinného subjektu. Veřejnost totiž měla podle žalobce zvýšený zájem na právu na kontrolu výkonu veřejné správy s ohledem na „*problémovost povinného subjektu*“, danou tím, že žalobce musel vůči povinnému subjektu přistoupit k exekučnímu vymáhání náhrady nákladů soudního řízení na základě pravomocného rozsudku Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 11 A 166/2012, že povinný subjekt nebyl po dlouhou dobu žalobci schopen zaplatit úroky z prodlení, nebyl ani schopen zavést vnitřní předpis

pro vymáhání škod a navíc byl opakovaně sankcionován za neoprávněné nakládání s osobními údaji. Správní orgány v projednávané věci nezohlednily okolnosti žádosti o informace co do postavení úředníků, nikoliv řadových zaměstnanců povinného subjektu typu řidiče či technika. Žalobce se snažil zajistit kvalitní výkon veřejné správy, a tím minimalizovat další pochybení. Podle žalobce chyby úředníků povinného subjektu narůstaly a s odkazem na „další poškozené“, jakož i zprávu o šetření Kanceláře veřejného ochránce práv ve věci sp. zn. 26/2011/VOP/KČ, tvrdil, že taktikou chybujících úředníků povinného subjektu bylo zahlcování aktivních občanů nadměrnou administrativou nebo nepožadovanými informacemi, resp. obstrukční ping-pong. Úředníci povinného subjektu podle žalobce ignorovali pravomocný rozsudek Městského soudu v Praze tak, že muselo dojít „k ostudnému exekučnímu vymáhání“, škody po chybujících úřednících však nebyly reálně vymáhány. Bylo rovněž paradoxní, že povinnému subjektu nečinilo problém, aby na svých webových stránkách zveřejnil osobní údaje žadatelů o informace, když na straně druhé neposkytl žalobci z důvodu ochrany osobních údajů informace o odměnách svých vybraných zaměstnanců. Žalobce dále v žalobě komentoval vyjádření zaměstnanců povinného subjektu dotčených žádostí o informace, zejména pak negativní přístup k InfZ, který dle jeho názoru ve vyjádření prezentoval Mgr. J., když měl přitom především agendu tohoto zákona vyřizovat. Odsoudil také nepravdivost vyjádření Ing. O. ohledně rozsahu komunikace žalobce s úřady městských částí. Žalobce konečně uvedl, že právě v případech opakovaných pochybení povinného subjektu a neschopnosti nápravy by měly být informace o odměnách vedoucích zaměstnanců chybujícího subjektu na žádost poskytovány. Poskytnuté informace by mohly být analyzovány a porovnány v tom smyslu, jaké byly odměny v době, kdy byla a kdy naopak nebyla zjištěna pochybení, zda se tedy jednalo o hospodárné nakládání s veřejnými prostředky a přiměřené odměny, resp. mohly vyvolat diskuzi v tisku, jak již žalobce dosáhl u jiné složky povinného subjektu s odkazem na článek zveřejněný na serveru *lidovky.cz*, v jehož důsledku starostka městské části Praha 6 konstatovala, že se jednalo o vysoké odměny (jejich zaměstnanců), a její nástupce změnil způsob odměňování.

14. Žalobce v žalobě dále namítal, že napadené rozhodnutí bylo vadné i z toho důvodu, že žalovaný nezkoumal poskytnutí méně přesné informace, např. „po 5 000 Kč“. Žalobci také nebyl zřejmý rozpor postupu žalovaného s předchozím postojem povinného subjektu, když podle nařízení ředitelky Magistrátu hlavního města Prahy měly být v návaznosti na zápis z kontroly Kontrolního výboru zastupitelstva povinného subjektu sp. zn. ZK Pha 95/2015, KV ZHMP č. 07/08/2015, od 1. 7. 2015 žádosti o tento druh informací uspokojovány.
15. Další námitkou pak žalobce brojil proti nesprávnému pochopení a aplikaci nálezu o platech, neboť oba správní orgány se v projednávané věci upnuly jen k bodu 125 nálezu o platech a i ten nesprávně aplikovaly. Ignorovaly tak posouzení bodu 96 ohledně nalézání spravedlivé rovnováhy mezi právem na přístup k informacím a právem na soukromí v tom směru, že v projednávané věci nebyla šetřena podstata práva na informace. Žalobce měl v daném případě právo na kontrolu veřejné správy, tj. i právo na informace o odměnách úředníků. Žalobce v této souvislosti poukázal rovněž na rozpor s citovaným bodem 136 nálezu o platech. Konečně se po skončení této žalobní argumentace opakovaně vyjádřil k tomu, že odůvodnění nálezu Ústavního soudu nemohlo ukládat jeho adresátům další povinnosti nezávisle, čili nad rámec, jeho výroku. Požadavky uvedené v odůvodnění nálezu o platech jako takové nebyly s odkazem na závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 11. 7. 1996, sp. zn. III. ÚS 127/96, obecně závazné, ale vztahovaly se jen ke konkrétnímu případu, Ústavním soudem řešenému, přičemž neměly precedenční povahu.
16. Žalobce opakovaně v žalobě namítal, že výzva k doplnění žádosti o informace byla neoprávněná, neboť byla učiněna v rozporu s § 14 odst. 5 InfZ. Povinný subjekt podle takto odkazovaného ustanovení zákona mohl žalobce vyzvat k doplnění žádosti o informace jen ve stanovených případech, které ovšem v projednávané věci nenastaly. Tak ovšem povinný subjekt neučinil, když žalobce vůbec nevyzval v zákonné lhůtě. Předmětná výzva povinného subjektu k doplnění žádosti o informace tak byla ve smyslu § 77 odst. 1 správního řádu nicotným aktem. Žalobce nemohl být

nucen k něčemu, co mu neukládal zákon, v daném případě k odůvodňování jím podané žádosti o informace a k uvádění dalších informací o své osobě nad rámec § 14 odst. 2 InfZ, tedy že v minulosti nevystupoval jako společenský hlídací pes. Podle žalobce nebylo lze po žadateli o informace požadovat odůvodnění žádosti o informace, tj. sdělení toho, co žadatele vedlo k jejímu podání, zvláště pak za situace, kdy se občané báli na povinný subjekt obracet ze strachu o své osobní údaje. Jedinou možnou výjimkou posuzování důvodnosti žádosti o informace byla situace zjevného zneužití práva žadatelem o informace. Žalovaný také v napadeném rozhodnutí v rozporu s čl. 3 odst. 1, č. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen „**Listina**“) a s § 15 odst. 1 InfZ posuzoval žadatele o informace podle toho, zdali byl nositelem určitých osobních vlastností (čili zdali byl, či nebyl společenským hlídacím psem). Povinný subjekt dle žalobce v řízení v projednávané věci toliko vytvářel další procedurální překážky tak, jak se k nim jako nepřipustným vyjádřil Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. I. ÚS 3930/14.

17. Konečně žalobce v žalobě, opět opakovaně jako ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, uvedl, že sám Ústavní soud předepisoval podle odkazovaného sdělení ze dne 15. 11. 2017, č. j. SPR. ÚS 773/17 - 3, pro doplnění žádosti v jiné věci lhůtu 30 dnů. Žalobce se nemohl ve lhůtě do 5 dnů vyjádřit, a řádně tak uplatnit svá práva, protože z jeho strany nebylo možné v tak krátké lhůtě dohledat a získat potřebné informace, protože žalobce příkladmo od povinného subjektu obdržel po více než roce jen sudé strany vyjádření dotčených zaměstnanců povinného subjektu. Oproti němu pak měli dotčení zaměstnanci povinného subjektu lhůty pro vyjádření delší (30 dnů).

IV. Vyjádření žalovaného

18. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě v první řadě odmítl, že by nesprávně posoudil střet práva na informace a práva na ochranu soukromí. Oba dotčené správní orgány totiž při svém rozhodování řádně provedly test proporcionality v rozsahu požadovaném Ústavním soudem, když právě Ústavní soud dovolil prolamovat ochranu osobnosti ve prospěch práva na informace jen výjimečně, byly-li splněny ony čtyři podmínky nálezu o platech. Žalovaný tak prověřil splnění všech těchto podmínek, zejména však prvních dvou z nich, čili zdali byla požadovaná informace nezbytná pro vedení veřejné diskuze ve věci veřejného zájmu a jestli se tato informace týkala veřejného zájmu. Žalovaný dále konstatoval, že na straně žalobce musel existovat určitý reálný a racionální podklad jeho informačního požadavku. Žalobce však svůj informační požadavek adekvátně nezdůvodnil, čili neuvedl skutečnosti umožňující propojit chybovost zaměstnanců (včetně těch vedoucích) povinného subjektu s těmito pochybeními tak, aby byl požadavek žalobce na informace o odměnách jim vyplacených po dobu vymáhání náhrady nákladů řízení a úroků z prodlení legitimní. Za takových okolností nebylo prolomení ochrany soukromí těchto zaměstnanců povinného subjektu ve prospěch práva žalobce na informace přiměřené. Případnou veřejnou diskuzi bylo podle opakovaného mínění žalovaného možno vést na základě informací o celkovém objemu prostředků vynaložených na mimořádné odměny zaměstnanců povinného subjektu. Žalovaný nakonec k tomuto žalobnímu námitkovému okruhu doplnil, že existenci veřejného zájmu na znalosti žalobcem vyžadované informace nebylo lze vyvozovat jen z postavení dotčené osoby v rámci organizační struktury povinného subjektu.
19. K neoprávněnosti výzvy povinného subjektu k doplnění informací o osobě žalobce jako žadatele žalovaný konstatoval, že se řídil závěrem nálezu o platech, z něhož plynulo, že pro poskytnutí informace o platu či odměně konkrétní osoby bylo třeba posuzovat osobu žadatele i účel, pro který o informaci žádal. Ústavní soud však celou problematiku zároveň neřešil z procesní stránky, a tak nebylo možno takovou neúplnou žádost o informace odmítnout. Proto žalovaný odpovědnost za řádné prověření důvodů pro neposkytnutí informací nesl primárně povinný subjekt, který musel i v projednávané věci sám v tomto směru vyvinout určitou procesní aktivitu a tu doložit do spisu. Na místě také bylo, aby povinný subjekt pro tentýž účel vyzval žalobce jako žadatele o informace,

aby příslušné údaje povinnému subjektu doplnil a svá tvrzení adekvátně doložil. Přípustnost naříkané výzvy vyplývala podle žalovaného ze základních zásad činnosti správních orgánů ve smyslu § 4 odst. 3 a 4 správního řádu, protože také žalobce byl jako žadatel dotčenou osobou, již musela být dána možnost hájit své oprávněné zájmy. V důsledku této výzvy, na rozdíl od výzvy ve smyslu § 14 odst. 5 písm. a) a b) InfZ, nedocházelo k přerušení lhůty pro vyřízení žádosti o informace a její nevyhovění ze strany žalobce pro něj neznamenovalo žádné negativní procesní následky. Výzvu žalobci k doplnění žádosti o informace tedy nebylo možno považovat za neoprávněnou, ani poškozující postavení žalobce, když ve stejném duchu se již Městský soud v Praze vyjádřil ve věcech sp. zn. 9 A 179/2016, 9 A 138/2015, 3 A 45/2018, 6 A 236/2016 a 6 A 95/2016. Žalovaný pak uzavřel, že povinný subjekt dostatečně a odpovídajícím způsobem prověřil aktivity žalobce z hlediska plnění úkolu dozoru veřejnosti, čili povahy společenského hlídacího psa, když současně dovodil, že nebylo lze jednoznačně potvrdit, že žalobce v takovém postavení byl. V řešeném případě se však primárně prověřovalo naplnění prvních dvou podmínek požadovaných nálezem o platech.

20. Pakliže žalobce další procesní pochybení správních orgánů v projednávané věci spatřoval v tom, že mu nebyla poskytnuta dostatečná lhůta pro vyjádření se k podkladům odvolacího řízení a pro doplnění žádosti o informace a že mu měla být poskytnuta třicetidenní lhůta tak, jak ji předepisoval Ústavní soud pro doplnění žádosti, žalovaný takové argumentaci nepřisvědčil, protože by v důsledku ní byla poskytnuta lhůta delší, která by znamenala porušení lhůt pro poskytnutí informace, vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace a vydání rozhodnutí nadřízeného orgánu. Vzhledem k tomu, že InfZ žádné parametry ani minimální lhůtu pro vyjádření, resp. pro doplnění žádosti o informace, sám nestanovil, musel žalovaný trvání této lhůty odvinout od patnáctidenní lhůty ode dne předložení odvolání povinným subjektem.

V. Replika žalobce

21. V replice ze dne 4. 6. 2020 žalobce znovu zopakoval své procesní stanovisko, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně posoudil střet práva na informace s právem na ochranu osobních údajů. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2020, č. j. 2 As 88/2019 - 29, č. 4044/2020 Sb. NSS, s tím, že pro projednávaný případ by zjevně převažovalo právo na informace před právem na ochranu osobních údajů. Navíc v projednávané věci se žádost o informace netýkala „řadových zaměstnanců vykonávajících méně podstatné funkce“, nýbrž vysokoškolsky vzdělaných zaměstnanců, přičemž ve dvou ze třech případů se jednalo o vedoucí zaměstnance povinného subjektu. K tomu žalobce instruktivně dodal, že práva na ochranu osobních údajů se nemohl bránit ten, kdo ji sám žalobci odepřel, když dotčení zaměstnanci se na pochybení v oblasti ochrany osobních údajů „podíleli nebo podílet mohli“. Žalobce upozornil také na to, že žalovaný typově shodné informace, byť za jiné období, a dokonce i u níže postavených úředníků dokonce zveřejňoval na jím odkazovaných internetových stránkách.
22. Žalobce také nesouhlasil s vyjádřením žalovaného k žalobě, v němž žalobci vytýkal, že neuvedl žádné indicie pro své podezření, že jmenovaní zaměstnanci povinného subjektu obdrželi ve vymezeném období nepřiměřeně vysoké (nestandardní) odměny. Bez požadovaných informací o těchto odměnách totiž pro žalobce nebylo možné žalovaným popisovanou skutečnost ověřit.
23. Pro pořádek pak soud ještě dodává, že pokud jde o dotčené zaměstnance povinného subjektu, pak k výzvě soudu toliko Mgr. J. sdělil, že v projednávané věci bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. K podané žalobě se však již blíže věcně nevyjádřil.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

24. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a že splňuje všechny formální náležitosti. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán,

přítom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“)]. O věci samé soud rozhodl v souladu s § 76 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání (účastníci řízení ostatně s tímto postupem soudu souhlasili), neboť v posouzení správních orgánů identifikoval nedostatky (vady), na základě nichž nepovažoval za vhodné a ani možné případ posoudit věcně sám (z tohoto důvodu soud ani neprováděl žalobcem navržené důkazy).

25. Ještě před meritorním posouzením projednávané věci soud zvažoval návrh žalobce, datovaný dnem 17. 7. 2020, na přerušeni řízení v důsledku jím oznámeného mimosoudního řešení sporu mezi ním a povinným subjektem. To, že by mezi povinným subjektem a žalobcem mělo probíhat mimosoudní řešení sporu, ovšem popřel žalovaný svým přípisem ze dne 18. 8. 2020. Soud dospěl k závěru, že tu každopádně nejsou dány žádné ze zákonných podmínek předpokládaných pro obligatorní, či fakultativní přerušeni řízení tak, jak je požaduje § 48 odst. 1 až 3 s. ř. s., a proto řízení nepřerušil.
26. Předmětem sporu mezi žalobcem a žalovaným je závěr žalovaného, jenž vyplynul z jím provedeného testu přiměřenosti zásahu spočívajícím v poskytnutí žalobcem požadované informace o odměnách vybraných zaměstnanců povinného subjektu do osobnostních práv těchto zaměstnanců, v jehož důsledku žalovaný konstatoval, že žalobci právo na informace o odměnách těchto zaměstnanců pro nesplnění podmínek stanovených nálezem o platech nesvědčilo. Soud při svém posouzení vyšel z následujících zákonných a judikatorních východisek:
27. Podle § 8a InfZ platí, že *„(i)nformace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu...“*
28. V souladu s § 8b odst. 1 InfZ povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky. Ve smyslu odstavce 3 citovaného ustanovení se pak údaje podle odstavce 1 poskytnou pouze v rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků.
29. Z ustanovení § 15 odst. 1 InfZ plyne, že pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.
30. Z ustanovení § 5 odst. 2 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb. se podávalo, že správce může zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů; bez tohoto souhlasu je může zpracovávat mimo jiné i tehdy, pokud poskytuje osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.
31. Ve vztahu k relevantní judikatorní praxi správních soudů k otázce poskytování informací o příjemcích veřejných prostředků pak soud úvodem poznamenává, že prodělala mimořádně dlouhý a komplikovaný vývoj. Ten byl, až do okamžiku vydání nálezu o platech, do značné míry uzavřen a sjednocen teprve závěrem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, vyjádřeným v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 - 62, dle něž *„informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím zásadně poskytují“*. Nejvyšší správní soud v tomtož rozsudku zároveň z tohoto svého závěru koncipoval výjimku spočívající v tom, že *„povinný subjekt přitom mohl nesděliti informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných prostředků jen výjimečně, pokud se tato osoba na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímou a nevýznamným způsobem a zároveň nevystávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.“*
32. Na naposledy soudem zmiňovaný závěr rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ovšem kriticky reagoval Ústavní soud, který v nálezu o platech, resp. i v pozdějším nálezu ze dne 3. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1200/16, pro poskytování informací o platech obecně předestřel čtyři

podmínky: 1) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu, 2) informace samotná se týká veřejného zájmu, 3) žadatel plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídačského psa“, 4) informace existuje a je dostupná. Tyto podmínky musejí být přitom podle Ústavního soudu posuzovány v rámci prováděného testu proporcionality a teprve jejich kumulativní splnění svědčí o přednosti práva na přístup k informacím před právem na ochranu soukromí dotčené osoby, čili umožňuje poskytnutí požadované informace o platech.

33. Po vydání citovaného nálezu o platech Nejvyšší správní soud rozhodoval v řadě případů o otázce poskytování informací o příjemcích veřejných prostředků ve smyslu § 8b InfZ, v nichž nález o platech respektoval a po povinných subjektech požadoval, aby v každém jednotlivém případě individuálně prováděly Ústavním soudem nastíněný modifikovaný test proporcionality a skrze něj poměřovaly dvě proti sobě v kolizi stojící základní práva garantovaná Listinou. Ve výše citovaném recentním rozsudku sp. zn. 2 As 88/2019, pak Nejvyšší správní soud zkonstatoval, že prvním kritériem k posuzování v rámci daného testu proporcionality jsou spolu vzájemně související podmínky týkající se otázky veřejného zájmu, tj. 1) aby účelem vyžádání informace bylo přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu a 2) aby se tato informace sama týkala veřejného zájmu. Nejvyšší správní soud předně obecně uvedl, že *„splnění podmínky druhé bude většinou znamenat i naplnění (i když tomu tak zdaleka nemusí být vždy) té první; pouze pokud se požadovaná informace týká veřejného zájmu, pak může být žadatelem vyžadována za účelem přispět s ní právě k diskusi o věcech veřejného zájmu. Zároveň však také obráceně platí, že pokud se požadovaná informace týká veřejného zájmu a žadatel plausibilně tvrdí, že s ní hodlá nějakým způsobem přispět k veřejné diskusi (získanou informaci chce např. zveřejnit třetím osobám k dalšímu posouzení, komentování či statistickému porovnání s jinými relevantními informacemi, nebo ji hodlá sám analyzovat a vzešlé výstupy sdělit veřejnosti), bude většinou (tj. ne nezbytně vždy) splněna také podmínka účelu vyžádání informace. Posouzení povahy samotné informace a toho, k čemu má být využita, zpravidla bude třeba provádět společně a uvážit, zda žadatel s touto informací hodlá přispět k veřejné diskusi a nedomáhá se jí například pouze ze soukromých důvodů, aby tak poškodil či diskreditoval dotčenou osobu nebo si s ní skrze zneužití tohoto práva vyřizoval vlastní spory osobního charakteru ... Není již však na místě zkoumat, natož chtít po žadateli, aby sám prokázal, zda poskytnutá informace skutečně následně vzbudí žadatelem avizovanou veřejnou diskusi; relevantní pouze je, zda ji žadatel v podobě k tomu podle běžných zkušeností způsobit hodlá veřejnosti k diskusi předložit a tím i potenciálně umožnit.“* (důraz přidán soudem)
34. Na základě citovaných východisek pak Nejvyšší správní soud považoval za stále relevantní a nezpochybněné své dříve formulované argumenty k existenci veřejného zájmu na poskytování informací o příjemcích veřejných prostředků (k tomu srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 - 62, zejm. body 66 až 71). Nejvyšší správní soud vyjádřil přesvědčení, že *„existuje velmi zřejmý a přirozený důležitý veřejný zájem na tom, aby veřejná sféra byla co možná nejvíce transparentní. Je totiž oprávněný požadavek veřejnosti jakožto neurčité množiny adresátů mocenského působení veřejné správy mít přehled a dostatečné množství relevantních informací o tom, jak veřejná správa funguje; co dělá, jaké a na co vynaložené finanční prostředky (získané z velké části právě od veřejnosti skrze její daňovou povinnost) stojí a zda jsou tyto náklady na její provoz přiměřené a rozumně odpovídající výstupům jejich příjemců. Jako prevence před korupcí a zneužitím moci je tedy legitimní, aby se veřejnost zajímala, zda se finanční zdroje distribují uvnitř veřejné správy férovým způsobem na základě určitých racionálních a předvídatelných kritérií, a zda není nikdo svévolně obohacován či naopak neoprávněně znevýhodňován.“*
35. K tomu ve shora citovaném rozsudku sp. zn. 2 As 88/2019 ovšem Nejvyšší správní soud jedním dechem dodal, že veřejný zájem na poskytování informací dle § 8b InfZ je sice dán v případě všech příjemců veřejných prostředků, nicméně s ohledem na potřebu důsledného uplatňování principu proporcionality v každém jednotlivém případě, kterou ve svém nálezu o platech zdůraznil Ústavní soud, je však nezbytné diferencovat míru osvědčení takového veřejného zájmu žadatelem o informace v případě různých, sdělením požadované informace dotčených osob. V této souvislosti Nejvyšší správní soud uzavřel, že *„(p)ro zjevnost existence veřejného zájmu na poskytnutí informace o vyplacených veřejných prostředcích je totiž klíčové, jaké postavení ve struktuře veřejné správy (a s tím související řídicí*

a organizační kompetence, odpovědnost a patřičné finanční ohodnocení) dotčená osoba má. V případě žádosti o poskytnutí informace o platových poměrech zcela „běžné“ úřední osoby bez jakýchkoli řídicích pravomocí (referenta obecního či krajského úřadu, ale i ústředního orgánu státní správy nebo jiných veřejných institucí) je nezbytné, aby žadatel v žádosti uvedl rozumné důvody, pro něž by měl právě v dané konkrétní situaci existovat veřejný zájem na vybovení jeho žádosti.“ Požadavek na „sílu důvodů“ existence veřejného zájmu na poskytnutí informace tak podle Nejvyššího správního soudu postupně klesá se zvyšujícím se postavením dotčených osob v rámci veřejné sféry, neboť „čím větší kompetence (ať už v organizaci a metodickém vedení podřízených, v hospodaření s veřejnými finančními prostředky či v čemkoli jiném) tato osoba má, tím přirozenější a zjevnější je bez konkrétního zdůvodnění veřejný zájem na její kontrole.“

36. Vycházejí z citovaných judikatorních závěrů je tedy zřejmé, že Nejvyšší správní soud platový test definovaný v nálezů o platech v jeho prvních dvou krocích dále podstatněji rozvedl co do postavení vedoucích osob orgánů veřejné správy, u nichž identifikoval již z povahy věci přítomný silný veřejný zájem na povědomí společnosti o jejich odměňování. Tento moment přitom zdejší soud vnímá jako podstatný i pro nyní posuzovaný případ, v němž žalobce na postavení dotčených úředníků rovněž upozorňoval. Jak totiž soud ukáže níže, správní orgány o rozdílném postavení jednotlivých úředníků (jestli jde o řadové či vedoucí pracovníky MHMP) nijak konkrétně neuvážily, když si podle soudu ani jednoznačně nevyjasnily, kterých všech osob se žádost o informace, a tedy i argumentace žalobce v průběhu řízení před správními orgány, vlastně týkala. Na aplikovatelnosti závěrů rozsudku sp. zn. 2 As 88/2019 přitom nic nemění skutečnost, že k jeho vydání došlo až po vydání nyní napadeného rozhodnutí, neboť později Nejvyšším správním soudem přijaté závěry platí zásadně retrospektivně, tj. i na ostatní dosud běžící případy (v podrobnostech obd. srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 9 Afs 72/2012 - 76); v daném případě nadto nešlo o změnu judikatury jako takovou, ale jen o její upřesnění a rozvinutí.
37. Jakkoli soud připouští, že žalobce ani v reakci na výzvu k doplnění žádosti ani ve svém odvolání zcela nekonkretizoval, jak přesně má v úmyslu předmětnou informaci přispět k rozvinutí či vedení veřejné diskuse (pomocí jaké konkrétní platformy, např. určité webové stránky). Stejně tak platí, že veřejný zájem na poskytnutí informace argumentačně podložil primárně ve vztahu ke své osobě, nikoliv veřejnosti jako celku, když jím uváděná pochybení se týkala zejména jeho vlastních zkušeností s fungováním povinného subjektu. V tomto ohledu soud také částečně sdílí pochybnosti žalovaného o vlastním obsahu případně vedené veřejné diskuse za situace, kdy žalobce určité zaměstnance povinného subjektu bez dalšího vinil z tvrzených pochybení v jeho věci, aniž by sám identifikoval, že přesně tito zaměstnanci nesou také konkrétní odpovědnost.
38. Vzhledem k výše citované recentní judikatuře Nejvyššího správního soudu však tyto skutečnosti mohou být relevantní v případě řadových zaměstnanců orgánů veřejné správy, nikoliv nutně u vedoucích zaměstnanců stojících v jejich čele. U těchto osob je totiž *a priori* dán silný zájem na veřejné kontrole jejich odměňování, který není nutné podrobněji zdůvodňovat konkrétním podezřením o jejich nehospodárném či jinak problematickém jednání. Veřejná kontrola odměňování „nejvyššího managementu“ veřejné správy je legitimní již pouze z preventivních důvodů (srov. též rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 6. 2020, č. j. 8 A 126/2018 - 43).
39. Soud se tak při posouzení věci musel podrobně zabývat námitkou žalobce, který poukazoval na to, že správní orgány vůbec nezohlednily okolnosti žádosti o informace z pohledu postavení úředníků jako nikoliv řadových zaměstnanců povinného subjektu typu řidiče či technika. Tuto námitku přitom žalobce zdůraznil i ve své replice, kde právě s ohledem na v mezidobí vydaný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 88/2019 akcentoval skutečnost, že se ve dvou případech ze tří jednalo o vedoucí zaměstnance povinného subjektu.
40. V této souvislosti považuje soud za potřebné nejprve předeslat, že podle jeho názoru žalobce v bodě 4. žádosti o informace původně požadoval informace o odměnách toliko dvou úředníků – Ing. O. a Mgr. J. (funkci ředitelky MHMP zde uvedl nejspíše omylem namísto

funkce ředitelky odboru MHMP, kterou Ing. O. byla). O tom podle soudu svědčí např. odvolání žalobce ze dne 27. 11. 2017 proti prvnímu rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí poskytnutí informace ze dne 10. 11. 2017, v němž žalobce opakovaně hovořil o „*obou úřednících*“, jichž se žádost týká, přičemž jeho argumentace v podáních správním orgánům se vždy jmenovitě vztahovala k Ing. O. a Mgr. J.. Správní orgány ovšem vycházely z toho, že se žalobce domáhal i informace o odměnách tehdejší ředitelky MHMP JUDr. Martiny D., MPA, což žalobce následně nezpochybňoval a ve své replice již (poprvé) hovořil o třech osobách, z nichž dvě v dané době zastávaly vedoucí pozice.

41. Přestože nyní i žalobce hovoří o třech osobách dotčených jeho žádostí, v samotném řízení před správními orgány nebylo z pohledu soudu dostatečně vyjasněno, jakých úředníků se žádost o informace vlastně týkala. Tato skutečnost přitom nepochybně ovlivňovala argumentaci žalobce z hlediska nyní klíčové otázky postavení dotčených osob ve struktuře povinného subjektu (pakliže totiž žalobce původně požadoval jen sdělení odměn Ing. O. a Mgr. J., logicky neuváděl konkrétní důvody směřující i vůči ředitelce MHMP). Podle soudu proto bylo potřeba, aby si správní orgány žádostí dotčené osoby nejprve v součinnosti se žalobcem vyjasnily a teprve poté případně hodnotily nekonkrétnost a nedostatečnost jím uváděných argumentů z pohledu naplnění prvních dvou kroků platového testu, tedy existence veřejného zájmu na zveřejnění informace a záměru žalobce přispět k veřejné diskusi.
42. I kdyby přitom soud tuto dílčí vadu pomínil, správní orgány byly v každém případě povinny provést úvahu ohledně významu postavení dotčených úředníků v rámci struktury povinného subjektu. A právě postavením jednotlivých úředníků ve struktuře povinného subjektu a vzájemným rozlišením mezi nimi se správní orgány nijak konkrétně nezabývaly. To přesto, že žalovaný sám na str. 12 napadeného rozhodnutí vyslovil, že u vedoucích osob, jako je i ředitelka MHMP, bude nezbytné akceptovat i obecnější zdůvodnění naplnění prvních dvou kroků platového testu. Tuto úvahu ovšem dále nerozvedl ve vztahu k vlastním zdůvodnění žádosti žalobce. Soud k tomu ještě dodává, že totožný názor již žalovaný předestřel ve svém původním rozhodnutí o odvolání ze dne 27. 12. 2017; ani povinný subjekt ovšem žádnou úvahu v tomto směru v prvostupňovém rozhodnutí neučinil.
43. Jestliže tedy žalobce v reakci na výzvu k doplnění žádosti upozornil na různá pochybení povinného subjektu, čímž odůvodňoval veřejný zájem na zveřejnění odměn konkrétních úředníků, a poukazoval také na to, že v rámci své činnosti hodlá komunikovat s vedením hl. m. Prahy a občanskými sdruženími, správní orgány tyto důvody pro poskytnutí informace posuzovaly společně a shodně u všech dotčených úředníků a nijak mezi nimi nediferencovaly. Nezohlednily tak, že tito úředníci zastávají u povinného subjektu rozdílné funkce a nesou proto každý i jinou míru odpovědnosti za chod jednotlivých částí úřadu, případně i úřadu jako celku. V případě vedoucích představitelů MHMP, jakožto úřadu hlavního a největšího města státu, hospodářského s veřejnými prostředky v řádu desítek miliard ročně, lze přitom nepochybně hovořit o vysoce postavených úřednících veřejné správy (srovnatelných s vedoucími pracovníky ústředních správních orgánů), u nichž tak v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 88/2019 postačovalo i zcela obecné zdůvodnění požadavku na sdělení výše jejich odměn, a to bez nutnosti předestření konkrétních indicií o jejich pochybeních.
44. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku rovněž vyložil, že žadatel o informace není povinen osvědčovat konkrétní záměr k vyvolání patřičné veřejné diskuse, postačí racionální potenciál jejího vzniku či dalšího rozvedení. Jinými slovy řečeno, pro naplnění dané podmínky postačí pouhá potencialita, a nikoliv jistota vyvolání veřejné diskuse. Tento potenciál přitom žalobce předestřel právě možnou komunikací s představiteli hl. m. Prahy, případně s občanskými sdruženími; v žalobě k tomu ještě uvedl, že požadované informace mohou být analyzovány a porovnány, resp. by mohly vyvolat diskusi v tisku v tom smyslu, jaké byly odměny v době, kdy byla a kdy naopak nebyla

zjištěna daná pochybení (zda se tedy na základě těchto okolností jednalo o hospodárné nakládání s veřejnými prostředky a přiměřené odměny).

45. V této souvislosti soud podotýká, že přispívání k vedení veřejné diskuse může mít samozřejmě různou podobu. Nemusí se vždy jednat jen o zveřejnění informace na konkrétní webové stránce (internetovém článku, blogu apod.), jako tomu bylo v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 88/2019. Pokud žalobce hodlal sám získané informace analyzovat a vzešlé výstupy následně sdělit veřejnosti prostřednictvím komunikace s vedením hl. m. Prahy či v rámci určitých spolků může mít takový přístup naopak kvalitativně vyšší úroveň – nejedná se jen o prosté zveřejnění informace na webových stránkách, na něž se veřejnost ani nemusí podívat, ale o rozvinutí konkrétní diskuse s představiteli města, případně dalšími lidmi angažovanými ve veřejném životě, ohledně možných problematických otázek odměňování příslušných úředníků MHMP. Podmínku spočívající v přispění k veřejné diskusi totiž soud nevnímá jen jako požadavek prostého zpřístupnění informace široké veřejnosti, ale také v možném přispění k diskusi v rámci užší, avšak stále svou povahou veřejné či politické platformy, jakou může být třeba zasedání zastupitelstva města, činnost zájmových spolků apod. Podstatné podle soudu je, že si takovou informaci žadatel nenechává jen pro sebe, ale pracuje s ní navenek, např. v rámci kritiky fungování orgánu veřejné správy (zde hl. m. Prahy); to platí zvláště tehdy, pokud se jedná o vysoké představitele orgánu veřejné správy, u nichž lze relevanci diskuse (potenciální zájem veřejnosti) stran jejich odměňování do značné míry předpokládat. Pro úplnost lze ještě dodat, že ve své žalobě pak žalobce dále doplnil, že tyto otázky mohou být samozřejmě předloženy i tisku a tím tedy také přímo zpřístupněny rovněž široké veřejnosti.
46. Skutečnost, že ze strany žalobce nešlo o ničím nepodložená a čistě hypotetická tvrzení a že tedy i nyní požadované informace mohou mít určitý potenciál vyvolání veřejné diskuse, žalobce již v reakci na výzvu k doplnění žádosti podepřel příklady své dřívější angažovanosti – žalobce měl přispět k vydání dokumentu ředitele MHMP k vymáhání způsobených škod nebo ke změnám v hospodaření s veřejnými prostředky v hl. m. Praze. K posledně uvedenému tvrzení pak žalobce již ve svém původním odvolání ze dne 27. 11. 2017 blíže uvedl, že na základě jeho zákroku byly na zastupitelstvu Městské části Praha 6 řešeny odměny úředníků této městské části a městská část také hospodaření v oblasti mimořádných odměn poté změnila. Tento argument žalovaný v napadeném rozhodnutí sice refleктоval, ve svých úvahách ho ovšem nijak nezohlednil. Ve vztahu k této otázce nadto žalobce ve své žalobě odkázal též přímo na konkrétní článek v tisku (na serveru lidovky.cz) s názvem *Úředníci si rozdělili miliony na odměnách. Překvapilo to i starostku.*, který se na základě jeho činnosti odměňování úředníků Městské části Praha 6 věnoval.
47. Tím se již soud plynule dostává také ke třetímu kritériu platového testu, tj. zda žalobce plnil úkoly či poslání dozoru veřejnosti, či roli tzv. společenského hlídacího psa. Ani tímto kritériem se podle soudu správní orgány vzhledem k okolnostem případu nezabývaly dostatečně, a to právě z hlediska tvrzené angažovanosti žalobce v záležitostech fungování MHMP či městské části Praha 6.
48. Soud předně podotýká, že k povaze žadatele o informaci v rámci provádění modifikovaného testu proporcionality, se Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku sp. zn. 2 As 88/2019 vyjádřil v návaznosti na nález o platech, potažmo na rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 8. 11. 2016 ve věci *Magyar Helsinki Bizottság proti Maďarsku*, č. 18030/11, tak, že jím je nejen žadatel v roli novináře, společenského kontrolního orgánu nebo nevládní organizace, jejichž činnost je zaměřena na otázky veřejného zájmu, ale také, že tuto roli mohou vykonávat i jiné subjekty. Pro takové osoby je potom nezbytné získat k informacím o věcech veřejného zájmu přístup, aby je pak mohly rozšiřovat s významným dopadem na řádné fungování demokratické společnosti; kladení překážek zabráňujících přístupu k informacím v jejich případě vyústí ve do stavu, kdy je bráněno výkonu jejich poslání. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 88/2019, představuje tzv. „společenského hlídacího psa“ kdokoli, kdo se zajímá o informace

týkající se veřejného zájmu a svou činností, spočívající ve vyžadování těchto informací za účelem s nimi přispět k veřejné diskusi, naplňuje veřejný zájem na transparentnosti veřejné sféry. Nemusí se zdaleka jednat „pouze o profesionální novináře, nýbrž také o neziskové organizace či spolky věnující se otázkám transparentnosti, hospodaření a odměňování v rámci veřejné správy nebo tuto roli mohou naplňovat i jednotlivci (např. nejruznější političtí aktivisté, blogeri či jinak se o veřejné záležitosti zajímající lidé), kteří relativně koncentrovaně (ať už v dlouhodobějším časovém horizontu nebo v širším záběru „hlídaných“ povinných subjektů) do veřejného prostoru jakýmkoli kvalifikovaným způsobem vnášejí informace či názory obledně fungování veřejného života, díky čemuž o nich může být zabývána a vedena diskuse, případně se s nimi širší veřejnost alespoň může seznámit. Podmínkou pro naplnění role tzv. „společenského hlídacího psa“ tedy je, aby si žadatel jemu dříve poskytnuté informace (zde o příjemcích veřejných prostředků) nenechával výlučně pro sebe a svou vlastní soukromou potřebu, nýbrž s nimi veřejně „pracoval“ (typicky s nimi seznamoval veřejnost, komentoval je apod.).“ (důraz přidán soudem)

49. Žalobce ve své reakci na výzvu k doplnění žádosti sice k danému kritériu uvedl jen to, že z dosavadní činnosti je povinnému subjektu celá situace známa a že povinný subjekt nebude seznamovat s dalšími podrobnostmi. Nicméně, jak už soud uvedl výše, ve vztahu k účelu poskytnutí informace žalobce současně předestřel skutečnosti, jež naznačovaly jeho určitou veřejnou angažovanost. S těmito skutečnostmi se správní orgány blíže nevypořádaly. Soud přitom v tomto ohledu může poukázat i na odůvodnění napadeného rozhodnutí či vyjádření žalovaného k žalobě, v nichž žalovaný uvedl, že odpovědnost za provedení platového testu nese povinný subjekt.
50. Povinný subjekt, resp. žalovaný se však vyjadřovali spíše k (ne)činnosti žalobce na internetu, když připomněli, že povinný subjekt provedl rešerši internetových stránek zadáváním klíčových slov obsahujících jméno žalobce do vyhledavače *Google* s tím, že se nedobral žádného článku, blogu, internetové diskuze či internetové stránky, která by se za účasti žalobce zabývala informacemi o platech a odměnách úředníků. To však ještě neznamená, že žalobce není ve veřejném prostoru činný i jinak a že snahy o upozornění na pochybení dotčených orgánů (byť třeba žalobcem subjektivně vnímaná) a o nápravu jejich fungování neuskutečňuje jiným způsobem – např. komunikací s nimi.
51. Dosavadní činností žalobce, ať už jde o fungování MHMP nebo Městské části Praha 6, se ovšem správní orgány blíže nezabývaly a nijak se např. nevyjádřily k relevanci předchozích kroků žalobce týkajících se odměn u Městské části Praha 6. V této souvislosti uvedl žalovaný vlastně jen tolik, že požadovaná informace musí být pro osoby, které vykonávají činnost společenského hlídacího psa, nezbytná, a v návaznosti na konstatování povinného subjektu, že žádost o informace vykazuje znaky zneužití práva, připomněl, že žalobce již disponuje informacemi o výši a zdůvodnění výše odměn Ing. O. a Mgr. J. za roky 2013, 2014 a 2015, aniž by tyto konkrétně využil.
52. Tato argumentace ovšem nereagovala na to, jakým způsobem vlastně žalovaný nahlíží na činnost žalobce, pokud jde o jeho dřívější aktivity vůči vedení hl. m. Prahy (tvrzené přijetí metodiky k náhradě škod) nebo ve vztahu k odměňování u Městské části Praha 6, jímž se mělo dostat i mediální pozornosti v podobě článku na serveru *lidovky.cz* (byť na tento rozměr žalobce upozornil až v žalobě, žalovaný existenci předmětného článku později nijak nezpochyboval). Právě tyto skutečnosti ovšem mohou naznačovat, že se žalobce fungováním MHMP a úřadů městských částí, a to včetně otázky odměňování jejich úředníků, zabývá relativně dlouhodobě, koncentrovaně a systematicky, přičemž tyto aktivity též více či méně kvalifikovaně přenáší i do veřejného prostoru – nejedná se tak o pouhou nahodilou a čistě soukromou aktivitu. Podle soudu proto závěr žalovaného, že žalobce nepředestřel dostatek relevantních argumentů, proč by mu mělo být přiznáno postavení společenského hlídacího psa, nemůže obstát.
53. Pokud přitom žalovaný argumentoval i tím, že povinný subjekt žalobci informace o odměnách dotčených zaměstnanců alespoň za rok 2015 již poskytl, aniž by poskytnuté informace byly

následně použity jako příspěvek do veřejné diskuze, soud k této argumentaci uvádí, že žalovaný i povinný subjekt hovořili o poskytnutí informací ohledně odměn Ing. O. a Mgr. J., nikoliv již o odměnách JUDr. D., jež žalobci poskytnuty zřejmě nebyly; žalobce navíc nyní požadoval i informace o odměnách za roky 2016 a 2017, jež k dispozici neměl. Zároveň je potřeba říci, že skutečnost, že určité dřívější informace žalobce výslovně nepoužil jako příspěvek do veřejné diskuse, ještě neznamená, že by díky tomu automaticky ztratil postavení společenského hlídačského psa. Postavení žalobce bylo třeba vztahovat k jeho aktivitám jako celku – nikoli jen ve vztahu k jediné dříve poskytnuté informaci – a v tomto smyslu se vypořádat i s konkrétními případy tvrzené veřejné angažovanosti. To správní orgány neučinily.

54. Pro úplnost pak soud k výše uvedené argumentaci doplňuje, že v souvislosti s třetím kritériem platového testu povinný subjekt v prvostupňovém rozhodnutí hovořil o tom, že jednání žalobce naplňuje znaky zneužití práva ve smyslu rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 13. 2. 2015, č. j. 52 A 76/2014 - 97. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí o tomto závěru povinného subjektu rovněž stručně zmínil, avšak k tomu, zda jsou v případě žalobce podmínky institutu zneužití práva skutečně naplněny, se sám nevyjádřil. Soudu tak není zcela zřejmé, jakou roli tyto závěry v úvahách žalovaného vlastně hrály. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí lze dovozovat, že žalovaný své úvahy na rozdíl od povinného subjektu na zneužití práva nejspíše nestavěl; současně ale tyto závěry ani neodmítl. V tomto ohledu musí soud připomenout závěry dřívějšího rozhodnutí o odvolání ze dne 27. 12. 2017, kterým žalovaný zrušil původní rozhodnutí povinného subjektu ze dne 10. 11. 2017 a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění tohoto svého rozhodnutí totiž žalovaný na rozdíl od nyní napadeného rozhodnutí povinnému subjektu mj. vytknul, že ten neprecizoval svůj názor ohledně šikanózního charakteru žádostí podávaných žalobcem s tím, že v případě, pokud bylo úmyslem odmítnout žádost o informace coby zneužití práva, pak měl povinný subjekt svůj závěr jednoznačně formulovat a zdůvodnit.
55. Povinný subjekt poté v prvostupňovém rozhodnutí rozvedl, že šikanózní charakter žádostí žalobce je nutné vztahovat k posouzení jeho postavení jako společenského hlídačského psa, své úvahy ovšem dále nijak neprecizoval a jen zopakoval své argumenty z rozhodnutí ze dne 10. 11. 2017. Nyní již ovšem žalovaný povinnému subjektu v zásadě totožnou argumentaci zneužitím práva nevytknul, ač se z pohledu jeho dřívějších výtek nic nezměnilo, a tuto přes svůj předchozí závazný právní názor přešel. Ve svých závěrech přitom povinný subjekt setrval stále v dosti obecné rovině (hovořil např. o desítkách žádostí žalobce o informace, nijak je ovšem nepřiblížil), přičemž pokud už poukazoval na několik případů, z nichž dovozoval šikanózní charakter jednání žalobce, tyto nenalezly odraz v obsahu správního spisu; z jeho argumentace nadto není vůbec zřejmé, zda skutečnost, že žádosti žalobce směřují stále vůči stejným úředníkům MHMP, vztahoval i k tehdejší ředitelce MHMP JUDr. D., o níž se v této souvislosti nijak jmenovitě nezmínil.
56. Soud nevyklučuje, že institut zneužití práva nemůže být při posuzování jednotlivých kritérií platového testu vůbec relevantní (srov. také bod 25 rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 88/2019). Povinný subjekt a žalovaný ovšem musí jednoznačně, konkrétně a vzájemně souladně vyložit, že při posuzování těchto kritérií případné zneužití práva (šikanózní charakter jednání žalobce) zohlednily a v čem přesně zneužití práva spatřují, tj. z jakých konkrétních zkušeností dovozují, že právě v daném případě se žadatel domáhá informace o odměnách úředníků jen ze šikanózních či čistě osobních důvodů. Tak, aby případně i soud mohl tyto úvahy řádně přezkoumat. Aniž by přitom soud zpochybňoval, že se ve věci o takový případ vůbec nejednalo – soud uznává, že mezi pozitivním veřejným aktivismem na straně jedné a kverulanstvím či přímo šikanou úřadů (jednotlivých úředníků) na straně druhé může být mnohdy tenká hranice – nemohl s ohledem na výše uvedené nyní tyto otázky ve svých závěrech jakkoli zohlednit a jejich případné preciznější posouzení nechává na dalším řízení před správními orgány. Jedním dechem však dodává, že rovněž v případě možných úvah ohledně šikanózního či jinak zneužívajícího charakteru žádosti o sdělení platů či odměn úředníků, je potřeba v každém individuálním případě zohlednit též

postavení toho kterého úředníka. U vysoce postavených úředních osob je totiž z povahy věci potlačován případný osobní charakter žádosti a do popředí se dostává zájem veřejný – vysoce postavení úředníci musí snést vyšší zájem veřejnosti o otázky jejich odměňování.

57. Soud tedy na tomto místě pro přehlednost shrnuje, že úvahy obou správních orgánů týkající se posouzení kritérií platového testu trpěly řadou nedostatků, jejichž společným pojítkem bylo nezohlednění úředního postavení jednotlivých žádostí dotčených úředníků (ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 88/2019). Správní orgány mezi dotčenými úředníky nijak nediferencovaly a důvody předestřené žalobcem pro sdělení informace paušálně odmítly jak ve vztahu ke zřejmě řadovému úředníkovi MHMP na straně jedné, tak ředitele celého MHMP na straně druhé; to navíc v situaci, kdy si správní orgány včas nevyjasnily, kterých úředníků se žádost o informace přesně týkala. Odůvodnění obou rozhodnutí přitom bylo nedostatečné nejen ve vztahu k tomu, jestli může účel poskytnutí informace potenciálně vést k rozvinutí veřejné diskuse a jestli se taková informace týká veřejného zájmu, ale též ve vztahu k postavení žalobce jako tzv. společenského hlídacího psa. U tohoto kritéria se totiž správní orgány dostatečně nevyřádaly s dosavadní činností žalobce na poli odměňování úředníků v hl. m. Praze a zaměřily se prakticky jen na činnost žalobce na internetu; to navíc ve spojení s nejasným a nedostatečným zohledněním a vysvětlením toho, že žádost žalobce měla vykazovat znaky zneužití práva.
58. V této souvislosti soud podotýká, že z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, které skutečnosti vzal správní orgán za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se ve svých závěrech řídil (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74).
59. Těmto požadavkům však rozhodnutí správních orgánů v této věci zcela nedostála, neboť úvahy správních orgánů nebyly dostatečně zdůvodněny právě z pohledu významu rozdílného postavení dotčených úředníků v rámci struktury MHMP (správní orgány si přitom ani dostatečně neujasnily, k jakým úředníkům se vlastně žádost a původní argumentace žalobce vztahovala), jakož i z pohledu předchozí angažovanosti žalobce v hl. m. Praze. V tomto směru proto soud musel přisvědčit námitce žalobce brojící proti nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, a to přesto, že ten tuto námitku koncipoval dosti obecně. Věcně ovšem žalobce proti naznačeným otázkám svými námitkami brojil, a proto soud musel k uvedeným vadám stejně přihlédnout, jelikož mu bránily v řádném a úplném posouzení těchto žalobních námitek (a v případném přikázání poskytnutí informace ve smyslu § 16 odst. 5 InfZ). Podle soudu by to totiž měly být správní orgány, kdo by měl nejprve vyjasnit, zda se žádost o informace, a tedy argumentace žalobce v průběhu řízení před správními orgány, týkala všech tří úředníků včetně tehdejší ředitelky MHMP JUDr. D.. Následně by měly provést úvahu, v níž by argumenty žalobce domáhajícího se zveřejnění informace o odměnách vztáhly diferencovaně k jednotlivým úředníkům MHMP v návaznosti na význam jejich postavení ve struktuře MHMP, tj. jestli se konkrétně jedná o řadové zaměstnance (referenty), vedoucí pracovníky úřadu, či přímo osoby stojící v jeho čele. Následovat pak musí rovněž přezkoumatelná úvaha ohledně angažovanosti žalobce v záležitostech fungování MHMP či městských částí z pohledu případného postavení žalobce jako tzv. společenského hlídacího psa; to případně včetně jednoznačného a precizně zdůvodněného vyjádření k tomu, jestli žádost žalobce vykazuje znaky zneužití práva či nikoli.
60. Pro pořádek pak ovšem soud dodává, že pokud v souvislosti s nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí žalobce namítal jeho nepředvídatelnost, zde soud žalobci oponuje, neboť samotná

nepředvídatelnost správního rozhodnutí ani nemohla kvalifikovaně vytvářet důvod nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť při jejím zvažování bylo již nutné případně zkoumat vlastní zákonnost případné změny praxe povinného subjektu.

61. Právě i do této otázky, jakož i do zákonnosti výzvu do doplnění žádosti potom žalobcem brojil dalšími, svou povahou samostatnými žalobními námitky, jimiž se se soud nyní přes výše uvedené závěry mohl zabývat. Jestliže přitom žalobci nebyl zřejmý důvod rozporného postupu žalovaného a povinného subjektu s předchozím postojem povinného subjektu, když podle nařízení ředitelky MHMP měly být v návaznosti na zápis z kontroly Kontrolního výboru zastupitelstva povinného subjektu sp. zn. ZK Pha 95/2015, KV ZHMP č. 07/08/2015, od 1. 7. 2015 žádosti o tento druh informací uspokojovány, soud k této žalobní námitce uvádí, že podstata tohoto rozporu pramenila z objektivních příčin dynamického vývoje judikatury Nejvyššího správního soudu, resp. Ústavního soudu, kterou soud rozkrývá výše. Právě z tohoto rámce rozhodovací praxe soudů vyplynulo, že korektiv v podobě testu přiměřenosti poskytnutí informací do problematiky poskytování informací o platech zaměstnanců povinných subjektů přinesl až po dni jeho vydání 17. 10. 2017 nález o platech, zatímco předchozí rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu byla založena na v zásadě nijak nepodmíněném poskytování těchto informací žadatelům o informace. Povinný subjekt, stejně jako žalovaný, tak v projednávané věci museli nově přistupovat k vyhodnocení přiměřenosti poskytnutí žalobcem vyžádaných informací až po přezkumu naplnění všech čtyřech podmínek testu přiměřenosti tak, jak je požadoval nález o platech, čili je musely zohlednit pro to, aby mohlo být právo na poskytnutí žalobcem vyžadovaných informací shledáno převažujícím nad právem dotčených zaměstnanců povinného subjektu na ochranu jejich osobních údajů, potažmo jejich osobnosti. Soud tak shledal i tuto žalobní námitku nedůvodnou.
62. Zdejší soud musel odmítnout rovněž onen námitkový okruh, v němž se žalobce nejprve vymezoval proti nesprávně správními orgány aplikovanému nálezu o platech, aby následně na základě nálezu Ústavního soudu ze dne 11. 7. 1996, sp. zn. III. ÚS 127/96, zpochybnil obecnou závaznost požadavků uvedených v odůvodnění nálezu o platech, protože se vztahovaly jen ke konkrétnímu, Ústavním soudem řešenému případu. Soud v první řadě upozorňuje na zjevný vnitřní rozpor takto žalobcem vedené žalobní argumentace, v níž se žalobce na jednu stranu dovolával nesprávné aplikace nálezu o platech, aby následně nález o platech jako rozhodnutí v konkrétní věci bez potenciálu obecné závaznosti, resp. jeho precedenčního charakteru, prakticky zavrhl. Tím však žalobce znevěrohodnil takto jím samým vznášený námitkový okruh, který se tak stal logicky vnitřně zcela nesoudržným. Potlačování významu bodu 125 nálezu o platech ze strany žalobce soud neshledal adekvátním, když právě v něm Ústavní soud extrahoval ony čtyři podmínky testu přiměřenosti, jež tvořily klíč k určení, zdali jsou informace povahy osobních údajů o zaměstnancích povinného subjektu po zvážení obou vzájemně kolidujících ústavněprávně chráněných svobod (práv) způsobilé k poskytnutí žadateli o informace, či nikoliv. Co se týče žalobcem namítaného rozporu s bodem 136 nálezu o platech, Ústavní soud v něm toliko obecně konstatoval, že poskytování informací o odměnách za práci není obecně protiústavní, nicméně případný zásah do základních práv dotčených osob je nutno posuzovat podle okolností každého jednotlivého případu.
63. Rovněž námitka nezávaznosti nálezů Ústavního soudu sama o sobě podle přesvědčení zdejšího soudu neobstojí, neboť i v žalobcem odkazovaném nálezu Ústavního soudu ze dne 11. 7. 1996, sp. zn. III. ÚS 127/96, sice Ústavní soud poukazoval na to, že rozhodnutí o ústavní stížnosti zavazují pouze pro daný případ a nemají precedenční povahu, nicméně současně s tím poukázal na jejich funkci při sjednocování judikatury soudů a vytváření jednotnosti právního řádu. Z pozdější judikatury Ústavního soudu nadto vyplývá i obecná precedenční závaznost nálezu Ústavního soudu, kterou Nejvyšší správní soud shrnul např. v usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 1. 2011, č. j. 1 Afs 27/2009 - 98, č. 2230/2011 Sb. NSS, podle něhož „*Ústavní soud opakovaně a zvláště pak v nálezu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 301/05, vyslovil, že z čl. 89 odst. 2 Ústavy České republiky v souvislosti s čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky plynou pro obecné soudy významné požadavky upínající se k jejich*

rozhodovací činnosti; podle nich musí obecné soudy respektovat ústavně právní výklady Ústavního soudu, tj. jím vyložené a aplikovatelné nosné právní pravidlo, o něž se výrok předmětného nálezu opírá.“ Jinými slovy řečeno, obecné soudy musí respektovat i nosné části odůvodnění nálezu Ústavního soudu, kde tento předestřel výklad určitého ústavního pravidla. Soud k předmětné žalobní námitce proto uzavírá, že správní orgány se tak ve svém právním hodnocení projednávané věci argumentačně zcela správně a nadto v souladu se zásadou předvídatelnosti svého rozhodování opřely o nález o platech jako o závazný interpretačně jednotící prvek právního řádu a zcela standardně používanou výkladovou oporu vlastního právního hodnocení, přestože ho ve výsledku neaplikovaly zcela odpovídajícím způsobem.

64. Další žalobní námitku žalobce postavil na tvrzení, že výzva k doplnění žádosti ze strany povinného subjektu byla učiněna v rozporu s § 14 odst. 5 InfZ, protože žádný z případů tímto zákonným ustanovením v projednávané věci nenastal. Žalobce dále doplnil, že povinný subjekt jej proto nevyzval v dále jím nespécifikované „*zákoně lhůtě*“. Soud při téže příležitosti ověřil, že povinný subjekt vyzval dne 3. 1. 2018 pod č. j. MHMP 6824/2018, s adresným odkazem na § 4 odst. 3 a 4 správního řádu, žalobce k doplnění žádosti o informace v tom směru, aby uvedl, jakým způsobem splňoval kritéria testu přiměřenosti vycházejícího z nálezu o platech. Žalobce přípisem ze dne 13. 1. 2018 žádost o informace k výzvě povinného subjektu stručně doplnil, když uvedl, jakým způsobem v předmětném rozsahu své žádosti o informace naplňoval tři podmínky testu přiměřenosti.
65. Zdejší soud zprvu uvádí, že v zásadě souhlasí se závěrem žalobce, že v projednávaném případě opravdu nebyly naplněny zákonné předpoklady pro vydání výzev k doplnění, či upřesnění žádosti o informace ve smyslu § 14 odst. 5 písm. a) a b) InfZ. Z téhož důvodu neaplikovatelnosti takto citovaného ustanovení InfZ ovšem nebylo podle soudu zároveň možné, aby se žalobce dovolával tam upravené zákonné délky třicetidenních lhůt, které měl povinný subjekt v projednávané věci dodržovat. Povinný subjekt v projednávané věci musel, nemaje k dispozici speciální právní úpravu vlastního InfZ, postupovat v souladu s § 20 odst. 4 InfZ tak, že respektoval základní zásady činnosti správních orgánů. Soud tedy v nyní souzené věci ověřil, že povinný subjekt v souladu s obecnými zásadami činnosti správních orgánů žalobce řádně vyzval, přičemž některé z nich ve výzvě označil i odkazem na konkrétní ustanovení správního řádu; žalobce následně na výzvu povinného subjektu v předmětné lhůtě písemně reagoval. Povinný subjekt se tak dle přesvědčení zdejšího soudu žádného procesního pochybení nedopustil, když předmětnou pětidenní lhůtu vymezil vzhledem k poptávanému doplnění žádosti o informace jako dostatečnou co do délky trvání. V zájmu povinného subjektu, ovšem zcela určitě stejně jako v zájmu žalobce, totiž bezpochyby bylo bezprůtahové vyřízení žádosti o informace, tedy zbytečné neprodlužování běhu řízení v důsledku případně uměle dlouze konstruovaných lhůt k doplnění žádosti o informace.
66. Zdejší soud nevěšel ani v námitku žalobce, v níž tento brojil proti tomu, že měl povinnému subjektu nad rámec § 14 odst. 2 InfZ uvádět další informace o své osobě, čili požadovat odůvodnění žádosti o informace, jinými slovy, co tedy žalobce vedlo k jejímu podání. Tuto argumentaci žalobce ovšem soud rovněž nesdílí, neboť povinný subjekt se zachoval procesně zcela správně, když při vědomí nutnosti provádění testu přiměřenosti vyzval žalobce, aby, kromě jím samým prováděné rešerše žalobcem realizovaného podílu na dosavadní veřejné diskuzi, hájil participaçně i on sám své procesní postavení v rámci plnění jednotlivých podmínek, z nichž se tento test přiměřenosti skládal, a to uvedením relevantních skutečností, zdali vyžadoval informace o platech (o odměnách) vybraných zaměstnanců povinného subjektu za účelem přispění k veřejné diskuzi, resp. aby prokázal, že předmětné informace se týkaly veřejného zájmu a že on sám plnil poslání tzv. společenského hlídacího psa. Toto dodatečné plnění podmínek přitom nebylo dáno libovůlí povinného subjektu, nýbrž Ústavním soudem ověřenou potřebou zkoumat, zdali bylo lze vyžádané informace o odměnách konkrétních zaměstnanců povinného subjektu žalobci poskytnout, aniž by byla zároveň porušena jejich stejně hodnotná práva na ochranu osobních

údajů, potažmo na ochranu osobnosti vyplývající z ústavního pořádku. Bez provedení soudem opakovaně zmiňovaného testu přiměřenosti tedy povinný subjekt nemohl požadovanou informaci o odměnách konkrétních zaměstnanců povinného subjektu poskytnout, přičemž právě a jenom k jeho provedení povinný subjekt nutně potřeboval další informace o žalobci jako žadateli o tyto svou povahou citlivé informace.

67. Zdejší soud tak nemohl jako relevantní přisvědčit ani námitce žalobce, že napadené rozhodnutí bylo vadné i z toho důvodu, že žalovaný nezkoumal poskytnutí méně přesné informace, např. „*po 5 000 Kč*“. Soud připomíná, že InfZ nedával povinnému subjektu možnost žalobcovu žádost o informace podle svého uvážení modifikovat, resp. odpověď bez řádného vyhovění žádosti o informace přizpůsobovat s tím, že tak bude možná žalobce co do rozsahu a kvality poskytnutých informací uspokojen.
68. Konečně soud nemohl akceptovat ani poslední žalobcem uplatněný námitkový okruh. Žalobce se v jeho rámci vyjádřil tak, že v pětidenní lhůtě nemohl řádně reagovat na výzvu k doplnění stížnosti, čili řádně uplatnit svá práva v řízení, nicméně soud ze správního spisu ověřil, že žalobce se v takto stanovené lhůtě vyjádřil. Toto tvrzení žalobce tudíž nekoresponduje s obsahem správního spisu, a proto jej neshledal jakkoli důvodným. Zvláště pak s ohledem k tomu, že sám žalobce mohl povinný subjekt v případě, že mu lhůta k doplnění žádosti o informace nepřípadala přiměřenou, požádat o její prodloužení. Tak ovšem neučinil, a naopak své vyjádření, čili doplnění žádosti o informace, doručil povinnému subjektu v rámci původně stanovené lhůty. Soud se přitom již výše u vypořádání další žalobních námitek vyjádřil k přiměřenosti pětidenní lhůty k doplnění žádosti o informace v tom směru, že ji na rozdíl od žalobce shledal v dané věci za přiměřeně stanovenou, a to jak s ohledem na základní zásady činnosti správních orgánů ve smyslu správního řádu, tak se zřetelem na nízkou míru složitosti povinným subjektem vyzývaného doplnění žádosti o informace. Pakliže se žalobce v rámci téhož okruhu žalobních námitek odkazoval na poskytnutí třicetidenní lhůty, kterou ve zcela konkrétním, od nyní projednávané věci odlišném, případě žádosti jiného žadatele o informace poskytl Ústavní soud žadateli o informace o platech ve věci sdělení ze dne 15. 11. 2017, č. j. SPR. ÚS 773/17 - 3, pak zdejší soud konstatuje, že tento případ nelze bez dalšího automaticky, čili bez zkoumání konkrétních skutečností takto odkazovaného případu (a nehledě na to, že v projednávané věci byl povinným subjektem právě Ústavní soud) na nyní projednávaný případ žalobce.
69. Ve věci soud shledal irelevantním rovněž námitkový poukaz žalobce na to, že na rozdíl od něj povinný subjekt svým dotčeným zaměstnancům poskytl třicetidenní lhůtu k vyjádření, protože sám žalobce tento argument nijak detailněji nerozvedl, takže soudu nezbylo, nežli jen v téže úrovni argumentace žalobci odvětit, že odkazování dotčení zaměstnanci povinného subjektu nedsdíleli procesní postavení žalobce, neboť v řízení sehrávali odlišné role, a délka trvání jejich lhůty pro vyjádření k žádosti o informace nemohla být proto takto paušálně srovnávána s délkou, kterou za daných procesních okolností poskytl povinný subjekt žalobci výzvou k doplnění žádosti o informace, když žalobce byl, na rozdíl od dotčených zaměstnanců, s podstatou své žádosti a celého případu z povahy věci podrobně seznámen.

VII. Závěr a náklady řízení

70. Městský soud v Praze uzavírá, že žalobu shledal z podstatné části důvodnou, a proto napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně s tím soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i prvostupňové rozhodnutí, neboť identifikované nedostatky shledal natolik komplexními, že by se s nimi měl – a to též v duchu v mezidobí vydaného rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 88/2019 – zabývat znovu od počátku povinný subjekt.

71. Vzhledem k identifikovaným nedostatkům zakládajícím nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí [nejasná identifikace žádostí dotčených úředníků, úplná absence konkrétních úvah ohledně diferenciací mezi významem jejich postavení, nekonkrétní a vzájemně (mezi prvostupňovým a napadeným rozhodnutím) nejasná indikace možného zneužití práva žalobcem], soud totiž zároveň neshledal prostor pro to, aby v souladu s § 16 odst. 5 InfZ rovnou sám povinnému subjektu přikázal informace poskytnout; zvláště pokud v rámci svého výkladu nevyloučil, že u části zaměstnanců mohou být důvody pro odmítnutí žádosti skutečně dány.
72. V dalším řízení tak správní orgány zohlední závěry, k nimž došel zdejší soud výše v bodech 26. – 59. rozsudku. Povinný subjekt tak v dalším řízení v součinnosti se žalobcem postaví najisto, ohledně kterých úředníků se žalobce sdělení odměn vlastně dovolával a na základě toho se pak bude žádostí o informace zabývat z pohledu významu postavení těchto úředníků ve struktuře MHMP, stejně jako postavení žalobce jako tzv. společenského hlídačského psa (vč. otázky případného zneužití práva na informace ze strany žalobce). V návaznosti na své posouzení a diferenciaci mezi jednotlivými dotčenými úředníky pak povinný subjekt vyhoví žádosti povinného subjektu, případně rozhodne o odmítnutí poskytnutí informace ve vztahu k některým úředníkům (a vůči dalším žádosti vyhoví) nebo žádost o informace odmítne ve vztahu ke všem dotčeným úředníkům.
73. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
74. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které však spočívají toliko v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč, neboť žalobce nebyl zastoupen advokátem.
75. Výrok o náhradě nákladů řízení v případě osoby zúčastněné na řízení má oporu v § 60 odst. 5 s. ř. s. Soud totiž v tomto řízení osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost, s jejímž plněním by jí případně vznikly náklady.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. prosince 2020

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu